

Недѣй всичко.

Хлѣбецъ мазанъ с'вкусенъ медъ,
Какъ е сладкъ той сега;
За-червенъ какъ маковъ цвѣтъ
Колю яде хлѣбъ с'меда. . .

А неговата сестричка
Моли му се отъ сърдце
И простира тамъ ржичка
Да откаже и парче. . .

Да откаже ли? . . Нѣма. . .

— Колю дава ѿ късчета,

Но погледа си той не снема. . .

Играй, трепти му сърдцето . . .

И се ъзира и шепти

С'милъ и галенъ си гласецъ:

— Кусни, како, еднажъ ти

Отъ рѣзена съсъ медаецъ! . . .

— Ето, така . . . отхапни! . . .

Но, моля те, всичко недѣй! . . .

Салъ еднажъ отхрупни, . . .

За менъ другото да е! . . .

† Чичо Свѣтлю.

